

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MANUELA CAMPOSE SÁNCHEZ-BORDONY
přednesené dne 16. května 2019¹

Věc C-281/18 P

**Repower AG
proti**

Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO)

„Kasační opravný prostředek – Ochranná známka Evropské unie – Řízení o prohlášení neplatnosti – Zrušení původního rozhodnutí odvolacího senátu, kterým byla částečně zamítnuta žádost o výmaz slovní ochranné známky Evropské unie REPOWER“

1. Tento kasační opravný prostředek se týká, stručně řečeno, právního základu, který umožňuje odvolacím senátům EUIPO zrušit vlastní rozhodnutí.

2. Řízení bylo zahájeno, když se asociace repowermap.org (dále jen „repowermap“) pokusila dosáhnout výmazu ochranné známky Evropské unie („REPOWER“), jejímž majitelem je jiná společnost (Repower AG), a to u všech výrobků a služeb, na něž se žádost o zápis vztahuje.

3. Na konci správního řízení pátý odvolací senát EUIPO v rozhodnutí ze dne 8. února 2016 částečně vyhověl žádosti o výmaz známky². Poté, co toto rozhodnutí asociace repowermap napadla před Tribunálem³, sám odvolací senát jej (3. srpna 2016) zrušil, protože jej shledal nedostatečně odůvodněným.

4. Společnost Repower AG tedy podala proti rozhodnutí ze dne 3. srpna 2016 u Tribunálu opravný prostředek, který byl dne 21. února 2018 zamítnut rozsudkem, proti němuž směřuje kasační opravný prostředek.

I. Právní rámec. Nařízení (ES) č. 207/2009⁴

5. Řízení se řídí *ratione temporis* nařízením č. 207/2009 v původním znění, které bylo v roce 2015 změněno⁵ a později nahrazeno nařízením (EU) 2017/1001⁶.

1 – Původní jazyk: španělština.

2 – Rozhodnutí ze dne 8. února 2016, věc R 2311/2014 5.

3 – Řízení ve věci T-188/16, repowermap v. EUIPO – Repower (REPOWER), které je před Tribunálem přerušeno.

4 – Nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 2009, L 78, s. 1).

5 – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2424 ze dne 16. prosince 2015, kterým se mění nařízení Rady (ES) č. 207/2009 o ochranné známce Společenství a nařízení Komise (ES) č. 2868/95, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 40/94 o ochranné známce Společenství, a zrušuje nařízení Komise (ES) č. 2869/95 o poplatcích placených Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (Úř. věst. 2015, L 341, s. 21).

6 – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001 ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2017, L 154, s. 1).

6. Článek 80 nařízení č. 207/2009 stanoví:

„1. V případě, že úřad provedl zápis v rejstříku nebo vydal rozhodnutí obsahující zjevnou chybu, která je mu přičitatelná, zajistí, aby byl zápis vymazán nebo rozhodnutí zrušeno. V případě, že v řízení vystupuje pouze jeden účastník a zápis nebo akt se dotýká jeho práv, provede se výmaz nebo zrušení, i pokud nebyla daná chyba tomuto účastníku zjevná.

2. Výmaz nebo odvolání podle odstavce 1 provede z moci úřední nebo na žádost některého z účastníků řízení oddělení, které provedlo daný zápis nebo vydalo dané rozhodnutí. Výmaz nebo zrušení se provede ve lhůtě šesti měsíců ode dne zápisu v rejstříku nebo dne vydání rozhodnutí po konzultaci s účastníky řízení a případnými majiteli práv k dané ochranné známce Společenství zapsanými v rejstříku.

3. Tento článek se nedotýká práva stran podat odvolání podle článků 58 a 65 nebo možnosti opravit podle postupů a podmínek stanovených v prováděcím nařízení jakékoli jazykové chyby či chyby v psaní a zjevné omyly v rozhodnutí úřadu nebo chyby zaviněné úřadem při zápisu ochranné známky nebo zveřejnění jejího zápisu.“

7. Článek 83 nařízení č. 207/2009 stanoví:

„Neobsahuje-li toto nařízení, prováděcí předpis, poplatkový řád nebo pravidla řízení před odvolacími senáty příslušné procesní ustanovení, přihledne úřad k obecným procesním zásadám uznávaným v členských státech.“

II. Skutečnosti předcházející sporu

A. Řízení před EUIPO

8. Společnost Repower AG je majitelkou slovní ochranné známky Unie „REPOWER“ zapsané pro výrobky a služby tříd 4, 9, 37, 39, 40 a 42 Niceské dohody⁷. Tyto kategorie výrobků a služeb zahrnují nebo souvisí mimo jiné s elektrickou energií, s její produkcí, jakož i s ostatními technickými aspekty.

9. Dne 3. června 2013 asociace repowermap navrhla prohlášení neplatnosti ochranné známky REPOWER, neboť se domnívala, že se jednalo o popisné označení a nemělo rozlišovací způsobilost ve vztahu ke všem výrobkům a službám, pro které bylo jako ochranná známka zapsáno⁸.

10. Zrušovací oddělení EUIPO v rozhodnutí ze dne 9. července 2014:

- částečně vyhovělo návrhu na prohlášení neplatnosti ve vztahu k některým výrobkům a službám zařazených do tříd 37⁹ a 42¹⁰;
- zamítlo návrh na prohlášení neplatnosti ve vztahu k ostatním výrobkům a službám;

7 – O mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957 v revidovaném a pozměněném znění ze dne 28. září 1979.

8 – Použil v tomto smyslu čl. 52 odst. 1 písm. a) ve spojení s čl. 7 odst. 1 písm. b) a c) nařízení č. 207/2009.

9 – Uváděla následující: „Stavební práce, opravy, služby instalace, služby výstavby a oprav, jakož i údržby instalací přenosové sítě a instalací distribuční sítě, instalací středního a vysokého napětí, instalací veřejného osvětlení a elektrických instalací, služby výstavby, oprav a údržby instalací rozvodů elektrického proudu, instalací a údržby transformátorových centrál a instalací rozvodů elektrické energie, instalací a údržby osvětlení na veřejných komunikacích, výstavba, instalace a údržba velkých továren s velkými čerpadly, poradenství v oblasti výše zmíněných služeb“.

10 – Zdůraznil konkrétně: „Technologické služby, jakož i služby výzkumu a designu v těchto oblastech; technické posudky elektrických instalací; inženýrské služby v oblasti koncesionářských činností, výpočty a informace, stejně jako kontroly instalací na dodávky energie“.

- ohledně rozlišovací způsobilosti označení, zdůraznilo, že asociace repowermap neprokázala, že slovo REPOWER běžně slouží v obchodním styku pro označování dalších výrobků a služeb a je třeba jej považovat za ochrannou známku.

11. Asociace repowermap napadla rozhodnutí zrušovacího oddělení před odvolacím senátem, který jej zrušil rozhodnutím ze dne 8. února 2016. Podle zrušovacího oddělení označení nebylo popisné a asociace repowermap nepřinesla důkazy, které by prokazovaly jeho běžné použití pro sporné výrobky a služby.

12. Dne 26. dubna 2016 podala asociace repowermap k Tribunálu návrh na výmaz směřující proti rozhodnutí odvolacího senátu ze dne 8. února 2016 (věc T-188/16).

13. Zatímco žaloba T-188/16 byla projednávána Tribunálem, odvolací senát se dne 3. srpna 2016¹¹ rozhodl své rozhodnutí ze dne 8. února 2016 zrušit. Zrušení odůvodnil konstatováním „nedostatečného odůvodnění [rozhodnutí ze dne 8. února 2016]“ v souvislosti s výrobky a službami, což představovalo „zjevnou procesní chybu ve smyslu článku 80 nařízení č. 207/2009“. Oznamil zároveň, že včas vydá nové rozhodnutí¹², což učinil dne 26. září 2016¹³.

B. Napadený rozsudek

14. Společnost Repower AG rozhodnutí odvolacího senátu ze dne 3. srpna 2016 napadla dne 10. října 2016 před Tribunálem s tím, že namítala čtyři důvody jeho neplatnosti: i) nedostatek právního základu; ii) nedostatek pravomoci odvolacího senátu zrušit vlastní rozhodnutí; iii) porušení článku 80 nařízení č. 207/2009, Pokynů pro posuzování EUIPO, a zásady řádné správy, zásady právní jistoty a překážky věci rozsouzené; a iv) nedostatek odůvodnění.

15. S ohledem na projednávanou věc zdůrazňují, že společnost Repower AG v žalobě k Tribunálu tvrdila následující:

- Odvolací senát porušil čl. 80 odst. 1 nařízení č. 207/2009, přičemž nedostatek odůvodnění není procesní vadou, nýbrž vadou hmotněprávní¹⁴.
- Podle části A, oddílu 6, odst. 1.3.1 Pokynů pro posuzování EUIPO není možné zrušit rozhodnutí, když bylo napadeno před odvolacím senátem. Tato zásada by měla být analogicky použita na rozhodnutí odvolacích senátů napadených před Tribunálem.
- Bylo by neslučitelné se zásadami řádné správy, právní jistoty a překážky věci pravomocně rozsouzené, pokud by kterákoliv instance mohla volně měnit předmět sporu v probíhajících řízeních.

16. Tribunál v rozsudku ze dne 21. února 2018¹⁵ zamítl čtyři důvody neplatnosti, a proto jej společnost Repower AG napadla opravným prostředkem.

11 – Věc R 2311/2014-5 (REV).

12 – Body 16 až 18 rozhodnutí ze dne 3. srpna 2016.

13 – Rozhodnutí ze dne 26. září 2016 není pro tento kasační opravný prostředek relevantní. Napadla jej jak společnost Repower AG, tak asociace repowermap před Tribunálem, který přerušil řízení a čeká na rozsudek o tomto kasačním prostředku, který bude vydán.

14 – Jako odpověď Tribunálu doplnila, že obecná právní zásada, která opravňuje ke zrušení nezákonného správního aktu, nemůže sloužit jako právní základ napadeného rozhodnutí.

15 – Rozsudek Repower v. EUIPO – repowermap.org (REPOWER) (T-727/16, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2018:88).

17. Tribunál se ztotožnil s tvrzením, že nedostatek odůvodnění nemůže být posouzen jako vada řízení. Z předchozí věty dovozují¹⁶, že „odůvodnění rozhodnutí má vliv na samotnou podstatu tohoto rozhodnutí a že nedostatek odůvodnění nemůže být považován za procesní vadu ve smyslu čl. 80 odst. 1 nařízení č. 207/2009“. Odvolací senát tedy „nemohl založit napadené rozhodnutí na čl. 80 odst. 1 nařízení č. 207/2009¹⁷“.

18. Po ujasnění této premisy, potvrdil Tribunál, že „odvolací senáty se za účelem zrušení vlastních rozhodnutí mohou v zásadě opřít o obecnou právní zásadu, která umožňuje zrušit nezákonný správní akt¹⁸“. Podle jeho názoru existence zvláštního ustanovení (čl. 80 odst. 1 nařízení č. 207/2009) nebrání tomu, aby byla uplatněna tato zásada, bez ohledu na tento článek.

19. Na podporu tohoto tvrzení se znovu opíral o dva předchozí rozsudky samotného Tribunálu¹⁹, z nichž vyvodil, že „dokonce i za předpokladu, že by zákonodárce upravil postup pro zrušení aktů nějaké instituce, tato instituce může zrušit nějaký akt pod záštitou obecné právní zásady, jež opravňuje zrušení správních aktů, pokud jsou splněny určité požadavky [respektování přiměřené lhůty a legitimního očekávání beneficianta aktu]²⁰“.

20. Podle Tribunálu není pojem „zjevná procesní chyba“ definován v žádném nařízení, na které odkazuje čl. 80 odst. 1 nařízení č. 207/2009, a tento pojem „není jednoznačný, a tudíž dostatečně jasný, aby vyloučil uplatnění článku 83 nařízení č. 207/2009“²¹.

21. Od této chvíle zaměřil Tribunál svou analýzu na požadavky pro použití výše zmíněné obecné právní zásady, a dovedl²², že:

- napadené (zrušující) rozhodnutí bylo vydáno v přiměřené době, necelých šest měsíců po 8. únoru 2016;
- společnost Repower AG se nemohla dovolávat legitimního očekávání poté, co asociace repowermap napadla rozhodnutí ze dne 8. února 2016²³.

22. Tribunál odmítl, že by zásada zrušení byla v rozporu se zásadou řádné správy, zásadou právní jistoty a překážkou věci rozsouzené. Na jedné straně je legitimní a v souladu s řádnou správou napravit chyby a opomenutí, jimiž je rozhodnutí postiženo. Na druhé straně tím, že je třeba uskutečnit to v přiměřené lhůtě, je respektováno právo dotyčného důvěřovat v zákonnost aktu. A konečně, rozhodnutí odvolacích senátů, která nemají charakter soudních rozhodnutí, nýbrž rozhodnutí správních, nemají sílu vytvořit překážku věci rozsouzené²⁴.

16 – Rozsudek ze dne 22. listopadu 2011, mPAY24 v. OHIM – Ultra (MPAY24) (T-275/10, nezveřejněný, EU:T:2011:683).

17 – Napadený rozsudek, body 57 a 59.

18 – Tamtéž, bod 61.

19 – Rozsudky ze dne 12. září 2007, González a Díez v. Komise (T-25/04, EU:T:2007:257), bod 97; a ze dne 18. září 2015, Deutsche Post v. Komise (T-421/07 RENV, EU:T:2015:654), bod 47; viz body 63 až 65 napadeného rozsudku.

20 – Napadený rozsudek, bod 65.

21 – Tamtéž, bod 66.

22 – Tamtéž, body 67 až 82.

23 – Doplnil, že nedostatečné odůvodnění rozhodnutí ze dne 8. února 2016 bylo stran vztahu sporné ochranné známky a ostatních výrobků a služeb, mělo u Repower AG jakožto hospodářského subjektu postupujícího s řádnou péčí vyvolat pochybnosti o jeho zákonnosti. Citoval za tím účelem rozsudek ze dne 12. února 2008, CELF a ministre de la Culture et de la Communication (C-199/06, EU:C:2008:79), bod 68; a ze dne 20. června 1991, Cargill v. Komise (C-248/89, EU:C:1991:264), bod 22.

24 – Body 84 až 86 napadeného rozsudku.

III. Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení

23. Společnost Repower AG podala kasační opravný prostředek kanceláři Soudního dvora dne 24. dubna 2018. EUIPO a asociace repowermap předložily písemná vyjádření dne 25. července 2018 a 17. srpna 2018.

24. Společnost Repower AG navrhuje, aby Soudní dvůr napadený rozsudek zrušil a uložil EUIPO náhradu nákladů řízení. Posledně jmenovaný úřad a repowermap navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

25. Ústního jednání, které se konalo dne 14. března 2019, se zúčastnily Repower AG, EUIPO a asociace repowermap.

IV. Přezkum kasačního opravného prostředku

26. Společnost Repower AG sice vznáší pět důvodů kasačního opravného prostředku, Soudní dvůr však vyzval generálního advokáta, aby zaměřil svou analýzu na druhý a třetí²⁵, jimiž tato společnost tvrdí:

- nesprávné použití obecné zásady zrušitelnosti správních aktů při porušení čl. 80 a 83 nařízení č. 207/2009 (druhý důvod); a
- porušení článku 83 nařízení č. 207/2009 pro převrácení důkazního břemene na navrhovatelku (třetí důvod).

27. Přestože změním obvyklou metodiku analýzy kasačních opravných prostředků, domnívám se, že to může vnést do věci jasno, když před odpovědí na každý z důvodů předběžně představím některé úvahy o předmětu debaty.

A. Předběžné úvahy

1. Obecná právní zásada, která umožňuje zrušení nezákonných aktů v unijním právu

28. Výrazem „zrušení“ v jeho širším smyslu se označují dva právně odlišné fenomény, které mohou mít pro dotýčeného obsahově příznivý vliv na správní akty:

- na jedné straně rozhodnutí, jímž nějaká instituce zbaví účinků vlastní předchozí akt, ne nutně nezákonný, na základě uvážení vhodnosti²⁶; a
- na druhé straně „přezkum z moci úřední“ z důvodu zákonnosti, který je zahájen (což je podmíněno splněním určitých požadavků), když je předcházející akt stížen vadami, jež způsobují jeho nezákonnost²⁷.

29. Zrušení dotčené v projednávané věci patří do druhé z výše uvedených kategorií: je to ve skutečnosti *přezkum ex officio*, který jednostranně provádí orgán Unie (odvolací senát) u aktu, který sám vydal a poté jej shledal stíženým vadou, jež způsobuje jeho nezákonnost.

25 – První důvod namítá porušení článku 188 nařízení o jednacím řádu Tribunálu; čtvrtý porušení zásady legitimního očekávání společnosti Repower AG a pátý nedostatek odůvodnění.

26 – Příklad paradigmatu *zrušení* v tomto smyslu je ten, který stanoví článek 50 Smlouvy o EU.

27 – Tak se to děje konkrétně s článkem 80 nařízení č. 207/2009. Jazykové verze, s nimiž jsem pracoval, (německá, španělská, francouzská, anglická, italská, nizozemská a portugalská) používají slovo „zrušení“, nebo jiné podobné ve svém jazyce, k odkazu na akt, jímž pozbyl účinnosti předchozí akt s ohledem na svůj nezákonný charakter. Abych zachoval soudržnost s unijními normami, budu používat termín zrušení (a nikoli „přezkum z moci úřední“), jakož i jeho verbální formu.

30. Raná judikatura²⁸ Soudního dvora prohlásila zásadu, kterou se nyní zabýváme, za obecnou společnou zásadu správního práva v šesti členských státech tehdejšího Evropského hospodářského společenství. Její formulaci lze shrnout do těchto slov rozsudku *Compte v. Parlament*: „je třeba přiznat každé instituci Společenství, která zjistí, že akt, který vydala, je nezákonný, právo v přiměřené lhůtě jej zrušit [...]“, avšak „zrušení se zpětnými účinky správního aktu je obecně podřízeno velmi přísným podmínkám“²⁹.

31. Později byla zásada použita v tak odlišných prostředích, jako je Služební řád úředníků Evropských společenství a pracovní řád³⁰, příspěvky EZOZF³¹, stanovení kvót ve výrobě výrobků z oceli v rámci Smlouvy o ESUO³² nebo přidělování komunitárních podpor mimo jiné v oblasti olejnatých semen³³.

32. Nebudu zde nyní rozvíjet debatu o tom, zda tato zásada má nebo nemá *ústavní rozměr*, který získává prostřednictvím jiných zásad, jako je rovnost zacházení³⁴ nebo zásada právní jistoty³⁵, s níž se zrušení pravomocných aktů nachází ve vrozené tenzi. Stačí zdůraznit, že na prvním místě je třeba používat ji tak, že se budeme snažit vyvážit právní jistotu (do níž se promítá legitimní očekávání beneficianta aktu v jeho zdánlivou platnost) se zásadou zákonnosti, to jest zájmu Unie na správném fungování jejích institucí a agentur³⁶.

33. Při využití své pravomoci zrušení z důvodu nezákonnosti obětuje veřejná moc část právní jistoty občana v zájmu veřejného zájmu, který vyžaduje správní jednání prosté vad. Proto je nezbytná opatrnost, když je nutno negativně zasáhnout do právní sféry někoho, kdo byl předtím příjemcem pro něj příznivého aktu samotného správního orgánu, jenž mu přiznal hmotné právo³⁷.

34. Z předchozího se dovozuje, že zákonodárce Unie může změnit použití zásady zrušení nezákonných správních aktů, jejichž obsah byl pro dotčené osoby příznivý. Může tedy stanovit limity, jimž se musí unijní instituce v této oblasti podříditi, a v maximální možné míře zachovat právní jistotu. Toto omezení nabývá zvláštní důležitosti v řízeních *inter partes*, neboť jsou zde dány protichůdné pozice dotčených osob a zrušená rozhodnutí, která přijmou správní orgány, některé poškodí a jiným současně prospějí a budou mít dopad na právní postavení těch, kteří již počítali s rozhodnutím příznivým pro jejich zájmy.

35. Domnívám se tedy, že zákonodárci Unie je dovoleno, aby konkretizoval, jaké vady (obsahu nebo formy), a v jaké intenzitě musí projevit, aby bylo zrušení přípustné. Na jednání EUIPO a asociace repowermap tuto možnost odmítly s tím, že propagovaly neomezený charakter obecné zásady ve prospěch zrušení nezákonných správních aktů za všech okolností.

36. Tato úvaha mi nepřipadá přesvědčivá a ve skutečnosti přehlíží dokonce i to, že ve stávajícím znění zmínka o *zjevné* chybě v čl. 80 odst. 1 nařízení č. 207/2009 již omezuje rozsah použitelnosti této zásady. Pokud by zásada zrušení měla absolutní působnost, unijní zákonodárce by nemohl jednoduše omezit její použitelnost v normě sekundárního práva, neboť nezákonnost nějakého aktu nezávisí na tom, zda vada, která je mu vytýkána, je zjevná či nikoli.

28 – V rozsudku ze dne 12. července 1957, *Algera a další v. Valná hromada* (7/56 a 3/57 až 7/57, EU:C:1957:7), s. 116.

29 – Rozsudek ze dne 17. dubna 1997 (C-90/95 P, EU:C:1997:198), bod 35.

30 – Kromě rozsudku ze dne 12. července 1957, *Algera a další v. Valná hromada* (7/56 a 3/57 až 7/57, EU:C:1957:7), viz také rozsudek ze dne 9. března 1978, *Herpels v. Komise* (54/77, EU:C:1978:45), bod 38.

31 – Rozsudek ze dne 26. února 1987, *Consorzio Cooperative d'Abruzzo* (15/85, EU:C:1987:111), body 12 a násl.

32 – Rozsudek ze dne 3. března 1982, *Alpha Steel/Komise* (14/81, EU:C:1982:76), body 10 a 11.

33 – Rozsudek ze dne 20. června 1991, *Cargill v. Komise* (C-248/89, EU:C:1991:264), bod 20.

34 – Rozsudek ze dne 15. října 2009, *Audiolux a další* (C-101/08, EU:C:2009:626), body 53 a 54.

35 – Viz zejména rozsudek ze dne 13. ledna 2014, *Kühne & Heitz* (C-453/00, EU:C:2004:17), bod 24.

36 – Tak to výslovně vysvětluje rozsudek ze dne 22. března 1961, *Snupat* (42/59 a 49/59, EU:C:1961:5), s. 76.

37 – Potvrzením toho je znění článku III-36(3), věta třetí, *ReNEUAL Model Rules on EU Administrative Procedure — Book III — Single Case Decision-Making* (ReNEUAL SC 2014, s. 94), jejíž vysvětlení zdůrazňuje, že tento článek „empowers public authorities only under very restrictive conditions to withdraw such a decision“ (s. 141, bod 138). Přestože nemají závazný charakter, tato pravidla dokazují zobecněnou citlivost ve správním právu ve velké části členských států.

2. Použití zásady na právo ochranných známek Unie

37. V právu ochranných známek se napětí mezi zrušením a právní jistotou promítá do čl. 80 odst. 1 a článku 83 nařízení č. 207/2009.

38. Zákonodárce považoval za vhodné článkem 80 omezit případy, v nichž orgány EUIPO mohou zrušit svá rozhodnutí: jediné tehdy, pokud jsou daná rozhodnutí „stížena zjevnou procesní vadou“.

39. Článek 83 připouští, že „neobsahuje-li toto nařízení, [nebo jiné, od něj odvozené předpisy] ustanovení, přihlédn[e] úřad k obecným procesním zásadám uznávaným v členských státech“.

40. Ačkoli se ke kritickému rozboru obou článků v napadeném rozsudku později vrátím, chci předeslat, že nenacházím žádný rozpor v čl. 80 odst. 1 nařízení č. 207/2009. Slovní spojení „zjevná procesní chyba“³⁸ vyžaduje jako každý právní termín výkladové úsilí k tomu, aby bylo zjištěno, zda se do podstaty řízení vloudila zjevná (závažná) chyba. Avšak pomineme-li tuto hermeneutickou operaci, která je všem právním normám společná, nevnímám v pojmu žádnou rozpornost.

41. Také se mi nezdá, že by tento článek obsahoval právní „mezeru“, (a ne) jen proto, že platí apoteagma *inclusio unius, exclusio alterius*. To, co podle mého názoru zavádí čl. 80 odst. 1 nařízení č. 207/2009, je výslovné omezení pravomoci akt zrušit, které ji omezuje na formální vady, a nikoli vady věcné. Pokud by zákonodárce chtěl pravomoc zrušit akt rozšířit na věcné vady, bezpochyby by to konstatoval. Unijní soud by suploval zákonodárnou funkci, pokud by u ustanovení tohoto znění deklaroval, že pravomoc zrušení může být rozšířena, aby zaplnil tuto předpokládanou mezeru.

3. Zrušení rozhodnutí odvolacích senátů

42. Z tohoto teoretického úhlu pohledu je sporné, zda jsou odvolací senáty nadány pravomocí zrušit vlastní rozhodnutí, když je proti nim podán opravný prostředek u Tribunálu. Navzdory jejich správní povaze, existuje shoda ohledně kvazisoudní funkce³⁹ těchto senátů obecně, a senátů EUIPO zejména⁴⁰. Bylo by možno obdobně použít totéž kritérium, jímž se řídí soudní orgány *stricto sensu*, to znamená nemožnost zrušit z moci úřední své rozsudky z důvodu, že v nich *a posteriori* shledají chybu, věcnou nebo formální.

43. Z této perspektivy (trvám na tom, že spíše teoretické) rozhodnutí, která vydají odvolací senáty, mohou pozbýt účinnosti pouze běžnou cestou, kterou unijní zákonodárce vytvořil pro přezkum aktů svých institucí a agentur: to znamená prostřednictvím žaloby na neplatnost před Tribunálem, na niž odkazuje článek 65 nařízení č. 207/2009⁴¹.

44. Stává se nicméně, že tato otázka je svěřena unijnímu zákonodárci, který může svobodně nastavit normativní rámec. V rámci jeho prostoru pro uvážení může být jak zakázáno, tak povoleno, aby odvolací senáty zrušily svá rozhodnutí, když jsou shledána *sub iudice*.

38 – V tomto kontextu je „zjevná“ synonymem „prokazatelná“, adjektiva, které je podobnější tomu, které je užito v jiných lingvistických verzích, jako je francouzská („manifeste“) nebo německá („offensichtlich“). V anglické verzi je použito „obvious“.

39 – Viz stanovisko generálního advokáta Y. Bota ve věci OHIM v. National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2013:782), bod 93; v souvislosti s týmiž odvolacími senáty, ale v případě Odrůdového úřadu Společenství (CPVO), viz rozsudek ze dne 21. května 2015, Schröder v. CPVO (C-546/12 P, EU:C:2015:332), bod 73.

40 – Jeho pravomoci se neomezují na přezkum aktů veřejné správy, nýbrž připravují půdu pro nasměrování k unijním soudům, aby tyto upřesnily faktické i právní otázky, které je nutno prodebatovat před Tribunálem. Viz rozsudek ze dne 13. března 2007 OHIM v. Kaul (C-29/05, EU:C:2007:162), body 53 a 54.

41 – Byl zachován stejně v článku 72 nařízení č. 2017/1001.

45. Hovoříme-li o rozhodnutích postižených zjevnou vadou řízení, je za těchto okolností násilné konstatovat, že čl. 80 odst. 1 nařízení č. 207/2009, nerozlišuje mezi těmi, která vydávají různé stupně EUIPO, z nich jednou z nich je právě odvolací senát. Ani jednací řád těchto senátů⁴², ani prováděcí předpisy platné v rozhodné době neobsahovaly výluky v tomto smyslu⁴³.

B. Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku

1. Argumentace účastníků řízení

46. Společnost Repower AG kritizuje, že Tribunál se odvolával na obecnou zásadu zrušení nezákonných správních aktů, aby potvrdil napadené rozhodnutí. Podle jejího názoru článek 83 nařízení č. 207/2009 je *lex specialis*, který opravňuje EUIPO k uplatnění obecných zásad uznávaných v této oblasti v členských státech, když toto nařízení vykazuje právní mezeru. Tento článek navíc umožňuje dovolávat se pouze společných zásad v členských státech, nikoli obecných zásad unijního práva.

47. Podle společnosti Repower AG, čl. 80 nařízení č. 207/2009 nevykazuje žádnou právní mezeru: stanoví výjimku z nezrušitelného charakteru, a to tak, že opravňuje EUIPO ke zrušení rozhodnutí pouze tehdy, když je stíženo zjevnou vadou řízení. Pokud by se rozšířila tato pravomoc na jiné druhy vad, článek 80 by ztratil význam, zákonodárce je tedy chtěl ponechat mimo dosah výjimky.

48. Společnost Repower AG také kritizuje, že Tribunál cituje rozsudky o zrušení rozhodnutí Komise v oblasti státních podpor⁴⁴ nebo kartelových praktik mezi podniky⁴⁵, které obsahují normy, jež jsou normám nařízení č. 207/2009 vzdálené.

49. A konečně tvrdí, že ze systematického úhlu pohledu článek 61 nařízení č. 207/2009 pouze stanoví možnost zrušení nějakého aktu některou instancí EUIPO, jejíž rozhodnutí bylo napadeno před odvolacími senáty v řízení *ex parte*. Z toho lze usoudit, že není-li zde podobné ustanovení pro přezkum *inter partes*, pak zákonodárce chtěl, aby žalobu na neplatnost podanou k Tribunálu oslabila možnost zrušení rozhodnutí z moci úřední některým z odvolacích senátů.

50. EUIPO a asociace repowermap důrazně namítají, že tento kasační důvod je nepřípustný, neboť se omezuje na opakování argumentů o absenci právní mezery v nařízení č. 207/2009, které byly rozvíjeny v prvním stupni řízení, aniž byla jasně identifikována právní chyba, jíž se měl dopustit Tribunál.

51. Ohledně podstaty věci, podpůrně, EUIPO nesouhlasí s Repower AG ohledně použitelnosti rozsudků o oprávnění Komise ke zrušení vlastních rozhodnutí. Tato judikatura není víc než vyjádřením obecného principu zrušení nezákonných správních aktů, které zakládají subjektivní práva. Podmínky, jimž je třeba zrušení podřídít (tedy dodržení přiměřené lhůty a legitimní očekávání beneficenta), byly v posuzovaném případě splněny.

52. Asociace repowermap zdůrazňuje, že kasační opravný prostředek neobjasnil, jakým způsobem by odlišnost oblastí (státní podpory/právo ochranných známek) měla ovlivnit podmínky použití zásady zrušení správních rozhodnutí.

42 – Nařízení Komise (ES) č. 216/96, ze dne 5. února 1996, kterým se stanoví jednací řád odvolacích senátů Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (Úř. věst. 1996, L 28, s. 11), změněné nařízením Komise (ES) č. 2082/2004, ze dne 6. prosince 2004 (Úř. věst. 2004, L 360, s. 8), a zrušené nařízením Komise v přenesené pravomoci (EU) 2017/1430, ze dne 18. května 2017, kterým se doplňuje nařízení Rady (ES) č. 207/2009 o ochranné známce Evropské unie a zrušují nařízení Komise (ES) č. 2868/95 a (ES) č. 216/96 (Úř. věst. 2017, L 205, s. 1).

43 – Nařízení Komise (ES) č. 2868/95 ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 40/94 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1995, L 303, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 189).

44 – Odkazuje se na rozsudky ze dne 12. září 2007, González a Díez v. Komise (T-25/04, EU:T:2007:257), a ze dne 18. září 2015, Deutsche Post v. Komise (T-421/07 RENV, EU:T:2015:654).

45 – Odkazuje na rozsudek ze dne 15. července 2015, Socitrel a Companhia Previdente v. Komise (T-413/10 a T-414/10, EU:T:2015:500), bod 187.

2. Analýza důvodu kasačního opravného prostředku

a) K přípustnosti

53. V článku 169 odst. 2 uvedeného jednacího řádu Soudního dvora je stanoveno, že „dovolávané právní důvody a argumenty musí přesně označit napadené body odůvodnění rozhodnutí Tribunálu“.

54. Přestože při uplatňování tohoto pravidla je vhodné neupadnout do přílišného formalismu, také od něj nelze odhlédnout. Právě v oblasti ochranných známek Unie Soudní dvůr upřesnil, že pokud žalobce napadne výklad nebo použití unijního práva Tribunálem, mohou se v kasačním řízení znovu diskutovat právní důvody přezkoumané v prvním stupni⁴⁶.

55. Vzhledem k tomu, že společnost Repower AG se u Tribunálu dovolávala porušení článku 80 nařízení č. 207/2009 a její důvody neplatnosti ohledně této otázky byly zamítnuty rozsudkem, nemělo by být žádnou anomálií, že argumenty předložené v prvním stupni byly předloženy také v kasačním opravném prostředku, které byly v této procesní fázi namířeny proti postupně uplatněnému odůvodnění Tribunálu.

56. Je tedy nemožné přehlédnout, že společnost Repower AG, která je povinna *upřesnit napadené body* napadeného rozsudku, v bodech 31 až 41 své žaloby týkajících se druhého kasačního důvodu výslovně neoznačila konkrétní body nebo odstavce rozsudku, který kritizuje. Nesplnila tak příkaz čl. 169 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, jakož i judikatury, která jej vykládá, podle níž kasační opravný prostředek musí přesně označit napadené body odůvodnění rozhodnutí, jehož zrušení se žádá⁴⁷.

57. Je jisté, že v průběhu ústního jednání společnost Repower AG, když odpovídala na jednu z otázek odvolacího senátu, upřesnila, že druhý kasační důvod se týkal bodů 65 a 66 napadeného rozsudku. Pokud se odhlédne od zpoždění, Soudní dvůr by mohl připustit tento argument, pokud by se na svou vlastní judikaturu podíval méně přísným pohledem. Ve svém důsledku, navzdory všemu, ostatní účastníci řízení i samotný Soudní dvůr mohli identifikovat, zejména ve fázi ústního projednání věci, sporné body, o něž se opírá druhý kasační důvod.

58. Shrnuto, z pohledu *ortodoxně* procesního, sledujeme-li doslovně judikaturu, bylo by namístě prohlásit druhý kasační důvod za nepřipustný. Nicméně pro případ, že by to Soudní dvůr takto neposoudil, nabídnou svůj názor (bez potřebné důslednosti) na právní chyby, které se napadenému rozhodnutí přičítají.

b) K jádru věci

59. Společnost Repower AG⁴⁸ uvádí, že zákonodárce neupravil pravomoc odvolacích senátů k přezkumu svých aktů z moci úřední, což je tvrzení, které opakuje třetí důvod⁴⁹. Z důvodů, které jsem už výše předestřel, se nedomnívám, že by její názor mohl být přijat.

60. Na druhou stranu druhý kasační důvod může uspět, pokud se prokáže, že se Tribunál musel omezit na použití článku 80 nařízení č. 207/2009.

46 – „Jestliže by návrhvatel nemohl tímto způsobem založit svůj opravný prostředek na důvodech a argumentech již použitých před Tribunálem, bylo by totiž uvedené řízení zčásti zbaveno svého smyslu.“ Rozsudky ze dne 10. května 2012, Rubinstein a L'Oréal v. OHIM (C-100/11 P, EU:C:2012:285), bod 110; a ze dne 17. března 2016, Naazneen Investments v. OAMI (C-252/15 P, EU:C:2016:178), bod 24 a citovaná judikatura.

47 – Viz například rozsudek ze dne 28. února 2018, mobile.de v. EUIPO (C-418/16 P, EU:C:2018:128), bod 35 a citovaná judikatura).

48 – Bod 36 kasačního opravného prostředku.

49 – Bod 48 kasačního opravného prostředku.

1) *Soběstačnost článku 80*

61. Jak jsem již předeslal v úvodních úvahách, jsem ve shodě se společností Repower AG v tom, že unijní zákonodárce v čl. 80 odst. 1 nařízení č. 207/2009 zvolil omezení zrušení, které má EUIPO k dispozici, na případy „zjevných chyb řízení“.

62. Tato volba, jasně v ustanovení vyjádřená, je ukázka pravomoci zákonodárce upravit, a dokonce omezit opravné prostředky na principu zrušení ze strany unijních institucí a agentur⁵⁰. EUIPO a soudům je tedy svěřeno, aby kontrolovaly jednání tohoto Úřadu.

63. Článek 80 odst. 1 nařízení č. 207/2009 je, jak jsem přesvědčen, *soběstačná* norma, v tom smyslu, že vymezuje rámec pravomoci zrušení. Není tedy třeba opouštět tento rámec, abychom věděli, které důvody, jež jsou z něj vyloučeny (například věcné vady) by mohly být *zhojeny*, ať už pod záštitou obecné zásady, nebo článku 83 nařízení. Posledně zmíněné ustanovení přichází v úvahu pouze při absenci jiných ustanovení nařízení (nebo dalších od něj odvozených předpisů), absenci, kterou v tomto případě nevímáme.

64. Po ujasnění těchto východisek nesouhlasím s Tribunálem, když se odvolává na některé z vlastních rozsudků⁵¹, aby podpořil analogii tohoto ustanovení, jež srovnává s článkem 9 nařízení č. 659/1999⁵². V těchto rozsudcích Tribunál vyložil, že Komise může zrušit za všech okolností (při splnění určitých podmínek ohledně lhůty a legitimního očekávání jejich adresátů) své nezákonné akty, nezávisle na zmíněném článku 9 nařízení č. 659/1999.

65. Ač nemám potřebu vyslovit se nyní k výkladu čl. 9 nařízení č. 659/1999, stačí zdůraznit, že čl. 80 odst. 1 nařízení č. 207/2009 má právní textaci od něj velmi odlišnou. Podle mého názoru článek 9 nařízení č. 659/1999 obsahuje jedinečnou hypotézu (nesprávné informace poskytnuté účastníky řízení) nevylučující další důvody zrušení. Naproti tomu čl. 80 odst. 1 takřikajíc *vyčerpává* oblast použitelnosti zrušení, když zrušení umožňuje pouze tehdy, existuje-li zjevná procesní chyba řízení.

66. Rozdílná právní struktura obou ustanovení způsobuje, že hypoteticky lze dovodit obecnou použitelnost zásady zrušení nezákonných aktů nad rámec článku 9 nařízení č. 659/1999, ne však ve vztahu k čl. 80 odst. 1 nařízení č. 207/2009.

67. Bylo by tedy vhodné v této otázce druhý kasační důvod přijmout. Takové uchopení věci nutně nemusí vyústit v neplatnost napadeného rozsudku, pokud by navzdory všemu Tribunál kvalifikoval vhodným způsobem vadu, již se v prvním rozhodnutí dopustil odvolací senát. Jak následně vysvětlím, zdá se mi, že Tribunál také nepotvrdil tuto kvalifikaci.

50 – Viz bod 34 tohoto stanoviska.

51 – Citované v poznámce 44 tohoto stanoviska.

52 – „Komise může poté, co měl dotýčný členský stát možnost předložit své připomínky, zrušit rozhodnutí, které učinila podle čl. 4 odst. 2 nebo 3 nebo čl. 7 odst. 2, 3 nebo 4, pokud bylo rozhodnutí založeno na nesprávné informaci poskytnuté během řízení, která byla rozhodujícím faktorem pro rozhodnutí.“ Nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 SFEU (Úř. věst. 1999, L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339).

2) Povaha vady v napadeném rozhodnutí

68. V napadeném rozsudku znovu Tribunál s citací jiného rozsudku⁵³ potvrdil, že „odůvodněním rozhodnutí je dotčena samotná podstata takového rozhodnutí a nedostatečné odůvodnění nelze považovat za procesní chybu ve smyslu čl. 80 odst. 1 nařízení č. 207/2009“⁵⁴. Na tomto základě zneplatnil posouzení odvolacího senátu, který kvalifikoval jako procesní vadu nedostatek odůvodnění v prvním ze svých rozhodnutí⁵⁵.

69. Domnívám se tedy, že tato premisa není právně ustálená a že měl odvolací senát pravdu, když nedostatek odůvodnění posoudil jako procesní vadu.

70. Ostatně ustálená judikatura Soudního dvora uvádí, že „povinnost uvést odůvodnění je podstatnou formální náležitostí, která musí být odlišena od otázky podstaty odůvodnění, jež patří k obsahu zákonnosti sporného aktu po věcné stránce“⁵⁶.

71. Nesplní-li se povinnost odůvodnit nějaký akt (protože odůvodnění je buď neexistující, nebo nedostatečné, pokud je tato nedostatečnost relevantní), bude tento akt postižen *formální* vadou nebo vadou řízení, ne však vadou věcnou. Odůvodnění je pokládáno za „formální náležitost“⁵⁷, to znamená nezbytnou součást řízení, která vede k přijetí konečného rozhodnutí a jeho vnější struktury. Naproti tomu objasnění toho, zda důvody předložené v rozhodnutí jsou právně správné, se řeší v debatě o podstatě věci, to znamená, při kontrole *věcné* zákonnosti tohoto aktu.

72. Pro posouzení, zda byla splněna povinnost odůvodnění, je třeba zohlednit nejen znění aktu, ale také jeho kontext a soubor právních norem, jimiž je regulována oblast, o kterou se jedná⁵⁸. Přezkum odůvodnění ukazuje výrazný kazuistický charakter, takže s ohledem na kontext a rozsah rozhodnutí může být postup s podobnou mírou důslednosti kvalifikován jako odůvodnění dostatečné, nedostatečné nebo neexistující, a to podle okolností.

73. Z písemnosti ze dne 22. června 2016, která byla účastníkům řízení zaslána odvolacím senátem, vyplývá, že senát zjistil „z podání k Tribunálu Evropské unie“ (týká se toho, který byl podán asociací repowermap, jímž bylo zahájeno řízení ve věci T-188/16, které je v tuto chvíli přerušeno), nedostatek odůvodnění ve smyslu článku 75 nařízení č. 207/2009.

74. V bodech 94 a 95 svého podání k Tribunálu asociace repowermap skutečně kritizovala rozhodnutí odvolacího senátu (později zrušeného), že neobsahovalo ani jediný odstavec, a dokonce ani jedinou větu, v níž by se zkoumaly důvody, z jakých sporné označení není ve vztahu k výrobkům a službám popisné. Opakuji, že po těchto tvrzeních odvolací senát zrušil své rozhodnutí ze dne 8. února 2016.

75. Z toho důvodu měla vada, kterou shledal odvolací senát, vliv na nedostatečnost odůvodnění jeho usnesení ze dne 8. února 2016. Mohla být, jak potom správně konstatoval tento senát, kvalifikována jako procesní vada. Ve skutečnosti žádná ze stran nediskutuje o nedostatečném odůvodnění, ani o zjevném charakteru této vady ve smyslu čl. 80 odst. 1 nařízení č. 207/2009.

53 – Odkazoval se na rozsudek ze dne 22. listopadu 2011, MPAY24 (T-275/10, EU:T:2011:683).

54 – Napadený rozsudek, bod 57.

55 – Tamtéž, bod 59.

56 – Mimo jiné rozsudky ze dne 25. července 2018, Španělsko v. Komise (C-588/17 P, nezveřejněný, EU:C:2018:607), bod 74; ze dne 14. září 2016, Trafilerie Meridionali v. Komise (C-519/15, EU:C:2016:682), bod 40; a ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Systraval a Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154), body 63 a 67, a citovaná judikatura.

57 – Rozsudek ze dne 14. října 2010, Deutsche Telekom v. Komise (C-280/08 P, EU:C:2010:603), bod 130.

58 – Rozsudky ze dne 7. února 2018, American Express (C-643/16, EU:C:2018:67), bod 73; a ze dne 16. června 2015, Gauweiler a další (C-62/14, EU:C:2015:400), bod 70 a citovaná judikatura.

76. Za těchto okolností jsem toho názoru, že Tribunál porušil čl. 80 odst. 1 nařízení č. 207/2009 tím, že v odstavci 59 napadeného rozsudku prohlásil, že odvolací senát nemohl své rozhodnutí založit na tomto ustanovení.

3) Procesní důsledky přijetí druhého kasačního důvodu

77. Je ustáleno v judikatuře, že „pokud právní důvody v rozsudku Tribunálu odhalují porušení unijního práva, ale výrok je odůvodněn v souladu s dalšími právními důvody, pak takové porušení nemá dostatečnou váhu k tomu, aby vyvolalo neplatnost předmětného rozsudku, a je namístě nahrazení těchto důvodů“⁵⁹. Toto porušení naproti tomu vyvolá nedostatečnost právního základu, a tudíž následně neúčinnost argumentace v rozsudku, který se o ni opírá⁶⁰.

78. V dané věci Tribunál nakonec potvrdil, přestože s některými argumenty, které považuji za nesprávné, zrušené rozhodnutí vydané odvolacím senátem dne 3. srpna 2016. Pokud by, jak se domnívám, bylo toto zrušení v souladu s čl. 80 odst. 1 nařízení č. 207/2009, bylo by vhodné (pokud bude překonána překážka nepřipustnosti) nahradit odůvodnění související s rozsudkem odůvodněním jiným, které podporuje kvalifikaci zjevné chyby řízení, na niž se odkazuje odvolací senát za účelem zrušení svého rozhodnutí ze dne 8. února 2016.

C. K třetímu kasačnímu důvodu

1. Tvzení účastníků řízení

79. Společnost Repower AG vyčítá Tribunálu, že přenesl důkazní břemeno na ni, čímž porušil pravidla týkající se důkazního břemene při použití článku 83 nařízení č. 207/2009. Tvrdí, že argumentuje-li EUIPO obecnou zásadou zrušení nezákonných správních aktů, přísluší této instituci ověřit existenci takové zásady v členských státech. Oproti tomuto tvrzení Tribunálu nelze požadovat po společnosti Repower AG, aby doložila informace o některém členském státě, který by tuto zásadu neuznával.

80. Podle názoru společnosti Repower AG článek 83 nařízení č. 207/2009 pouze odkazuje na pravidla řízení v členských státech v oblasti ochranných známek. V těchto státech však není společná zásada, která by stanovila možnost zrušit vlastní rozhodnutí národních úřadů pro ochranné známky.

81. EUIPO a asociace repowermap jsou toho názoru, že třetí kasační důvod vychází z nesprávného pochopení napadeného rozsudku a toho, že Tribunál nepřenesl důkazní břemeno. Jednoduše připomněly, že zásada zrušení nezákonných správních aktů je v členských státech společná, jak uváděl Soudní dvůr od svých prvních rozhodnutí, a setrvale se opakuje v rozhodnutích soudní orgány Unie. V tomto kontextu napadený rozsudek vytýká společnosti Repower AG, že nepředložil žádný důkaz její neexistence v právním řádu některého z členských států.

82. Asociace repowermap dodává, že funkce obecné právní zásady spočívá v tom, že slouží jako výkladové vodítko a koriguje nežádoucí dopady norem, a proto by její zakotvení v judikatuře činilo nepotřebným její prokazování.

59 – Viz rozsudek ze dne 9. června 2011, Diputación Foral de Vizcaya a další v. Komise (C-465/09 P až C-470/09 P, nezveřejněný, EU:C:2011:372), bod 171 a citovaná judikatura; a novější, usnesení ze dne 22. listopadu 2018, King v. Komise (C-412/18 P, nezveřejněné; EU:C:2018:947), bod 18.

60 – Minimálně v bodech 60 až 91 napadeného rozhodnutí.

2. Analýza důvodu kasačního opravného prostředku

83. Na ústním jednání se projednávalo, zda Tribunál použil *přímo* obecnou zásadu zrušení nezákonných správních aktů, nebo to učinil *prostřednictvím* čl. 83 nařízení č. 207/2009.

84. Pochybnost zde vyvstává v důsledku znění posledního bodu odstavce 66 napadeného rozsudku, jednoho z mála, v němž Tribunál odkazuje na článek 83. V tomto bodě se uvádí zejména, že „v každém případě vzhledem k tomu, že pojem „zjevná procesní chyba“ není v žádném z výše uvedených nařízení definován, čl. 80 odst. 1 nařízení č. 207/2009 [...] není jednoznačný, a tudíž dostatečně jasný, aby vyloučil uplatnění článku 83 nařízení č. 207/2009“.

85. Z odstavců 62 až 65 napadeného rozsudku dle mého názoru vyplývá, že Tribunál chtěl použít přímo obecnou zásadu zrušení nezákonných aktů poté, co usoudil, že článek 80 nařízení č. 207/2009 obsahuje právní mezeru. Domnívám se, že to je skutečné *ratio* rozsudku a že jeho bod 66 pouze doplňuje hypotetické odvolání na článek 83. Po pravdě jediný odstavec (číslo 93) rozsudku věnovaný výhradně tomuto ustanovení zní jako odpověď na doplňkové tvrzení navrhovatelky, nikoli jako klíčový argument pro zamítnutí jejího opravného prostředku.

86. V tomto kontextu se tedy odkaz Tribunálu na článek 83 nařízení č. 207/2009 provádí a *mayor abundamiento*, nikoli jako *ratio decidendi* výroku. Z toho vyplývá, že třetí důvod by měl být kvalifikován podle ustálené judikatury jako nepřipustný, neboť jeho případné posouzení by nemohlo vyvolat neplatnost napadeného rozsudku⁶¹.

87. Nicméně pro případ, že by Soudní dvůr nesdílel toto posouzení, podpůrně se vyjádřím k tomuto důvodu věcně.

88. Podle Tribunálu společnost Repower uváděla, že „EUIPO by měla doložit obecné zásady vnitrostátního práva a opřít se o zásady použitelné ve všech členských státech bez výjimky“⁶².

89. Tribunál odmítl toto tvrzení s tím, že naznal, že zásada zrušení nezákonných aktů je běžná ve všech členských státech, jak uvedl v prvních rozsudcích Soudního dvora⁶³ a jak bylo později potvrzeno Soudním dvorem a Tribunálem⁶⁴.

90. Pokud tedy poté, co jednou provždy odmítneme hru s článkem 80 nařízení č. 207/2009 a přijmeme premisu použitelnosti článku 83, což by v tomto řízení bylo namístě, nebudeme se tolik zabývat hranicemi zásady zrušení obecně, nebo jejím chápáním judikaturou, nýbrž výkladem článku 83 nařízení č. 207/2009, podle něhož při absenci procesních ustanovení tohoto nařízení „přihlédne úřad k obecným procesním zásadám uznávaným v členských státech“⁶⁵.

91. Jinými slovy, pokud připustíme, že zde existuje mezera (*quod non*) v článku 80 nařízení č. 207/2009, mělo by se prověřit, zda a za jakých podmínek se zmíněná zásada uplatňuje na zrušení rozhodnutí národních úřadů pro ochranné známky (včetně odvolacích senátů) podle vnitrostátního práva. Přísluší EUIPO, aby tyto skutečnosti doložil.

61 – Viz například usnesení ze dne 11. června 2015 ve věci *Faci v. Komise* (C-291/14, nezveřejněné, EU:C:2015:398), bod 50 a citovaná judikatura.

62 – Bod 93 napadeného rozsudku.

63 – Do diskurzu přispěl s rozsudky ze dne 12. července 1957, *Algera a další v. Valná hromada* (7/56 a 3/57 až 7/57, EU:C:1957:7), s. 115 a 116; ze dne 22. března 1961, *Šnupat v. Vysoký úřad* (42/59 a 49/59, EU:C:1961:5), s. 160; a ze dne 13. července 1965, *Lemmerz-Werke v. Vysoký úřad* (111/63, EU:C:1965:76), s. 852.

64 – Citoval rozsudky ze dne 3. března 1982, *Alpha Steel v. Komise* (14/81, EU:C:1982:76), bod 10; ze dne 5. prosince 2000, *Gooch v. Komise* (T-197/99, EU:T:2000:282), bod 53; ze dne 12. září 2007, *González a Díez v. Komise* (T-25/04, EU:T:2007:257), bod 97; a ze dne 11. července 2013, *BVG D v. Komise* (T-104/07 a T-339/08, nezveřejněné, EU:T:2013:366), bod 63.

65 – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

92. Tribunál vyčetl společnosti Repower AG, že „nedoložila žádný příklad členského státu, v němž by se neuznávala taková zásada⁶⁶“. Opakuji, že ve skutečnosti to však byl EUIPO, po němž měl Tribunál požadovat důkaz v této specifické oblasti (nejen obecně) k doložení toho, jakým způsobem právní řády členských států umožňují jejich úřadům pro ochranné známky zrušení jejich rozhodnutí.

93. Shrnutí, nebude-li přijata má analýza jeho nepřipustnosti, bylo by třeba tomuto kasačnímu důvodu vyhovět.

94. Toto potvrzující posouzení by nemohlo mít jiný důsledek než vrácení věci Tribunálu s ohledem na to, že k podepření svého názoru ve prospěch zrušení odvolacím senátem EUIPO nikdy neodkázala na článek 83 nařízení č. 207/2009⁶⁷.

95. Za těchto okolností by měl dát Tribunál EUIPO lhůtu, aby mohl doložit, jak je zásada zrušení rozhodnutí přijatých úřady pro ochranné známky⁶⁸ uplatňována v právu členských států.

V. K nákladům řízení

96. Vzhledem k tomu, že toto stanovisko se týká pouze dvou z pěti kasačních důvodů, nemohu se vyjádřit k uložení povinnosti zaplatit náklady řízení, které by bylo namístě (podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora Evropské unie), pokud by kasační opravný prostředek společnosti Repower AG byl jako celek neopodstatněný.

VI. Závěry

97. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby:

- „1) prohlásil za nepřipustný, nebo, podpůrně, odmítl druhý důvod kasačního opravného prostředku podaného společností Repower AG proti rozsudku Tribunálu ze dne 21. února 2018, vydanému ve věci T-727/16, Repower v. EUIPO – repowermap.org (REPOWER);
- 2) odmítl jako neúčinný třetí důvod uvedeného kasačního opravného prostředku nebo, podpůrně, aby uvedenému důvodu vyhověl a vrátil věc Tribunálu.“

66 – Bod 93 napadeného rozsudku.

67 – Okrajový odkaz na toto ustanovení učiněný v rámci argumentace ve prospěch možnosti odvolacích senátů zrušit nějaký akt z důvodu nedostatečného odůvodnění se opíral o čl. 80 odst. 1 nařízení č. 207/2009.

68 – Ohledně výměny informací mezi Úřadem a orgány členských států viz čl. 20 prováděcího nařízení Komise (EU) 2018/626 ze dne 5. března 2018, kterým se stanoví prováděcí pravidla k některým ustanovením nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001 o ochranné známce Evropské unie a zrušuje prováděcí nařízení (EU) 2017/1431 (*Úř. věst.* 2018, L 104, s. 37).